

“MARHABA DEDEMMM!”

Nisanın başlarıydı. Köyden geleli tam sekiz ay olmuştu. Büyükşehirde yaşamaya çalışıyorduk. Ailecek sobanın başına oturmuş, televizyon seyrediyorduk ki babamın telefonu çaldı. Telefondaki babaannemdi. Dedem köydeki evimizin damını onarıırken düşmüş kolunu ve bacağını kırmıştı. Zaten çoktan beridir hastaydı. Babam ve abilerim hemen kalkıp gitmek için hazırlandılar. Babam bana dönüp onlar gelene kadar evdekilerin bana emanet olduğunu söyledi. Büyümeye başlıyordum.

Bu arada kendimi tanıtmam gerek. Ben Hanifi Körkuş. 2000 yılının aralık ayında doğdum. Gaziantepliyim. Kebabı ve baklavayı çok severim. Dört erkek iki kız çocuğun üçüncüsüyüm. Söylemesi ayıp biraz çalışkan ve zekiyimdir. Geçen sene girdiğim sınavı kazanınca köyden merkeze taşındık. Allah’ım kalabalığa alışmak ne kadar da zor. Babam yıllarca yaptığı çiftçiliği bırakıp iplik fabrikasında işe girdi. İnsanın kalabalık bir kentte yaşamaya alışması gerçektende zor oluyor...

Nisanın başlarıydı diyordum, kayısılar yeni yeni çiçeklenmişti babam dedemi bize getirdi. Evimiz Hoşgör mahallesinde tek katlı iki odalı bir Antep eviydi. Annem televizyonun karşısına döşek serdi. Çoktan beridir hastaydı ama ilk kez bu kadar çökmüş gözüküyordu...

Kazanın üstünden bir hafta geçmiş dedem görünür şekilde zayıflamıştı, babamla iki güne bir doktora gidiyorlardı. Kalp rahatsızlığı yıllardır devam etmekteydi, kazadan sonra değerleri iyice kötüleşmişti. Evde kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Akşam dedem babamı yanına çağırdı, döşekte doğruldu ve bak Memik dedi ben artık gidiciyim ve Halil’imi de ölmeden önce görmek istiyorum. Babaannem ağlamaya başlamıştı. Babam sakince başını sallayıp tamam babam bakacağım ben o duruma dedi.

Babamlar iki erkek kardeşler. Babam Memik ve amcam Halil. Ben amcamı hiç görmedim aslında hiç birimiz görmedik. 1987 yılında Danimarka’ya gitmiş ondan sonra da bir daha hiç gelmemiş Türkiye’ye. Babam çiftçilikte çok iyidir ama amcam beceremezmiş, okumak istiyor ama dedem izin vermiyormuş. Sonra askerden dönünce çalışmaya gitmek istemiş dedem ona da izin vermeyince bir gün kaçıp gitmiş evden. Ara sıra babaanneme mektup yazarmış bunu dedem bilmezdi çok kızgındı oğluna. Adını ağzına aldığına hiç görmemiştim ama ondan bahsetti onu görmek istediğini söyledi. İnsanlar ölüme yaklaştıkları zamanlar mı bu kadar yufka yürekli olmaya başlıyorlar yoksa hep yufka yüreklilerde gururlarından mı bu kadar kendilerini tutmaktalar anlayamıyordum.

Birkaç gün sonra babam amcamı sordurduğunu ama bulamadığını aramaya devam edeceğini söyledi. Tam bu sırada kafamda bir ampul yandı, babama ödev yapmak için internet kafeye gideceğimi söyleyip çıktım. Sonuçta amcamla biz aynı soyadını taşıyorduk bu sayede onu sosyal medyada aratabilirdim. Araştırdığımda ise pek bir şey bulamadım derken paylaşılan bir fotoğraf gördüm. Fotoğraftaki bendim ama fotoğrafın açıklamasında “babam küçükken” diye yazmıştı Lily Ayşe Körkuş. O an anladım dedemin neden bana uzun uzun

bakıp daldığını amcam çocukken ne kadar da bana benziyormuş. Kendimi çok garip hissetmişim. Meğer benim Lily adında amcakızım da varmış. Hemen bir mesaj yazdım onun kuzeni olduğumu amcamın halini hatırlarını sordum. İki gün sonra beklediğim cevap gelmişti. Çat pat bir Türkçeyle yazılmış bir mesajdı. Lily mesaja iyi dileklerle başlamış kuzenleri olduğunu biliyormuş ama mesaj yazmaya çekinmiş amcamın tek çocuğuymuş. O da benim gibi dokuzuncu sınıfa gidiyormuş. Babasına benim mesaj attığımı söylemiş Halil amcam benim fotoğrafımı görünce çok duygulanmış, neden acaba? İnsanın kendi çocukluğuyla karşılaşması garip olmalı.

İşte böyle mesajlaşmaya başladık Lily ile ama evdekilere hiçbir şey söylememiştim. Babamın kızcağını düşündüm. Artık okuldan gelir gelmez bir şeyler atıştırıp kafeye gidiyordum.

Lily çok tatlı bir kız bana bir sürü şeyden bahsetti; amcam hayalini gerçekleştirmiş mesela Danimarka'da çalışırken Hayat Boyu Öğrenme Programına gitmiş ardından da pazarlama bölümünü bitirmiş. Şimdi çalıştığı firmada bütün Avrupa'yı geziyormuş. Çok şaşırdım. Çünkü coğrafya dersinde bir ülkeden başka ülkeye gidilebilmesi için vize denem izin alınması gerektiğini öğrenmiştik. Meğerse Avrupa Birliği ülkeleri arasında serbest dolaşım hakkı varmış, vizesiz her yere gidilebiliyormuş. Sonra çalışma hakkı da varmış. Ben de ona Antep'in ve Türkiye'nin doğal ve tarihi güzelliklerini anlattım. Ah keşke görüşebilseydik...

Dedemin rahatsızlığı gün geçtikçe artıyordu ve ben artık bir şeyler yapmalıydım. Demokrasi dersinden çok önemli bir ödevim olmasına rağmen yinede gittim kafeye babalarımızı nasıl görüştüreceğimizi konuşup anlaştık. Lily'de amcasını ve dedesini çok merak ediyordu. Ben erken çıkmam demokrasi ödevimi yapmam gerek deyince bana çok yardımcı oldu. Avrupa birliğinin temel değerlerinden bahsetti bana. Barış, Özgürlük, Eşitlik, İnsan hakları, Dayanışma gibi... Lily diyor ki biz de Avrupa Birliğine girersek onlar yanımıza biz de oraya rahatça gidermişiz sonra yaşam standardımız yükselirmiş. Hatta şey dedi Halil amcam dermiş ki "ah anamın balcan kebabı olsa da yesem". Eğer AB'ye girersek Türk malları daha kolay gidermiş oralara. Çünkü Türkiye'nin tarımı güçlüymüş. Allah'ım bu Lily ne kadar da çok şey biliyor böyle. Biliyor musunuz Lily'nin Fikir Üretme diye dersi bile varmış. Çok özendim. Ben de ona köyden, kırlardan, tatlılardan bahsettim durdum. O da çok merak etti buraları arada açar İnternette bakarmış zaten...

Hıdrellez zamanı gelmişti. Alleben'in kenarında dileklerimizi suya atarken anneme Lily'den bahsettim ama inanmadı. Dedemin haline daha fazla dayanamazdım. Okuldan çıktıktan sonra babamın fabrikasına gittim ne kadar da büyük fabrikaydı. Lily'yi dinleyince böyle fabrikaların sadece Avrupa'da olduğunu düşünmüştüm. Mesai bitmeden babam çıkamazdı,

Lily anlatmıştı oralarda da böyle disiplinli çalışılıyormuş bununla birlikte AB’de işçi sağlığı da çok önemliymiş, çok sert tedbirler alınıyormuş. Mesai bitiminde babam beni görünce çok şaşırıldı. “Ne işin var bu saatte burada sıpı” dedi. Bende ona göstereceğim çok önemli bir şeyim olduğunu söyleyip kafeye götürdüm. Lily’yi görünce çok şaşırıldı. Onu ilk kez bu kadar çocuklaşmış görüyordum. Kamera açtık. Akşam amcamın da olacağı bir görüşme için sözleştik. Orada akşam geç oluyormuş saat farkı varmış...

Amcam ve babam nerdeyse 30 yıldır görüşmemişlerdi. Önce sitemkâr olmalarına rağmen dayanamadılar. Lily amcamın babama olan saygısını görünce şaşırıldı. Sonra ben bizdeki büyüğe olan saygıdan bahsettim... Babamla amcam barıştılar...

Babam eve bilgisayar aldı Lily ile konuşabilelim diye. Lily’ye dedemi gösterdim çaktırmadan. Lily dayanamadı ve tanışmak istedi. Dedem çay içiyordu. Dedeme “bak sana kimi göstereceğim dede” dedim ve bilgisayarı dedemin kucağına koyuverdim.

“marhaba dedemmm!” deyiverdi Lily ;

Yılların Ökkeş ağasını görmeliydiniz çayı bile üstüne döktü. Ama her şeyi anlamıştı. Uzun uzun konuşular. Lily babasını ikna etmiş dedesinin hasta olduğunu empati yapmasını ve geçmişi artık bir kenara bırakmasını söylemiş. İlk konuşmalarında dedem beni yanına çağırırdı ve amcama “seni okutamadım ama onu okutacağım oğlum affet. Artık gel de yüzünü göreyim” dedi.

Havalimanında heyecanla Lily’yi bekliyordum. Aslında aramızda bazı farklılıklar vardı ancak o da benim gibi bir kalp taşıyordu, gelişime açık, çalışkan, hoşgörülü ve en önemlisi insanları insan olduğundan seviyordu. Biz birdik aslında... Sıkı sıkı kucaklaştık...